

Què és la Zona Única de Pagaments en Euros (SEPA)?

La SEPA, acrònim que neix de les paraules “Single Euro Payment Area” (en català “Zona Única de Pagaments en Euros”) fa referència a la zona, dins d'Europa, en la qual els ciutadans, les empreses i altres agents econòmics poden fer i rebre pagaments en euros, amb igualtat de condicions, drets i obligacions, tot això amb independència de la seva ubicació i que aquests pagaments hagin requerit o no processos transfronterers, és a dir, entre diferents països.

Aquesta zona SEPA inclou als països integrants de la Unió Europea més altres 5 països addicionals que són Liechtenstein, Islàndia, Noruega, Suïssa i Mònaco.

L'objectiu de la implantació d'aquest sistema de pagaments únic és evitar les formalitats que actualment dificulten les transaccions entre els països que treballen amb moneda europea, per facilitar les relacions comercials entre empreses i/o persones d'aquests països. Es defineixen un conjunt de normes i estàndards comuns a l'hora de fer transferències bancàries, domiciliacions i pagaments amb targetes, de tal manera que els pagaments internacionals siguin tan senzills com els de àmbit nacional.

Canvis en els instruments de pagament

Transferències SEPA (substitueixen a les transferències nacionals actuals)

Els comptes bancaris **s'identificaran únicament** sobre la base dels codis BIC (identifica entitat financera) i IBAN (identifica el compte), tant en transferències nacionals com a internacionals. Cada entitat cobrarà les despeses al seu client segons les condicions establertes, però aquestes **condicions i tarifes seran les mateixes en tota la zona SEPA independentment de l'import de l'operació**.

El beneficiari rebrà l'import de la transferència **com a màxim el següent dia hàbil** a la data d'emissió per part de l'entitat ordenant.

Deutes directes bàsics i B2B (ordres de domiciliació)

Els deutes directes bàsics (o CORE) substitueixen a les actuals ordres de domiciliació i tota entitat financera ha de disposar d'aquesta modalitat de cobrament. Igual que ara, **es necessita autorització expressa del pagador** per poder carregar els rebuts en compte (no canvien els que ja estaven autoritzats abans). Les transaccions poden ser entre particulars i/o empreses.

A l'hora d'emetre la domiciliació s'especificarà el tipus de deute: si és primer, recurrent, últim o únic. Els **terminis de presentació** seran amb una antelació respecte a la data de cobrament

de **7 dies hàbils** per a operacions úniques o primeres i de **4 dies hàbils** per a recurrents o últimes.

Els **terminis de devolució** són els mateixos que fins ara, això és, fins a **8 setmanes** per a operacions autoritzades i fins a **13 mesos** per les no autoritzades. L'entitat financera té 10 dies per retornar l'import íntegre de l'operació o denegar justificadament la seva devolució.

La modalitat de **deutes directes B2B** s'ha creat per a operacions exclusivament entre empreses i/o autònoms i és **opcional** (no és obligatori que les entitats disposin d'aquesta modalitat de domiciliació de pagaments). En el moment de formalitzar el mandat entre empresa i client s'ha d'especificar que s'accepta l'operativa en modalitat B2B i la **presentació** ha de ser **3 dies hàbils** abans de la data de cobrament.

Una de les grans diferències amb la modalitat bàsica és que l'entitat financera ha d'obtenir **cada ordre de domiciliació l'autorització expressa del client** per passar el càrrec. Si no aconseguix aquesta autorització **es rebutjarà** l'ordre de cobrament pel que es recomana que el pagador comuniqui la seva aprovació a la seva entitat una vegada formalitzat el mandat. A canvi, el **termini de devolució** és de tan sol **2 dies hàbils** posteriors al venciment.

El deute directe B2B busca una major seguretat i agilitat, assegurant en un termini reduït la bona fi de l'operació de pagament. No obstant això, la necessitat de l'autorització expressa del client en cadascun dels pagaments domiciliats pot dificultar aquest objectiu, per la qual cosa és poc recomanable per a deutes recurrents. Si és molt avantatjós, no obstant, en domiciliacions úniques de gran import que requereixen de majors garanties de cobrament.

Targetes de dèbit i crèdit

S'estableix un marc general en el qual els titulars de targetes poden fer pagaments i retirar efectiu en euros dins de la SEPA, amb la mateixa facilitat i comoditat que als seus països d'origen. La principal novetat en les targetes de dèbit i crèdit és el **xip EMV** (les anomenades "targetes amb PIN") i que permeten major seguretat en les operacions i evitar les falsificacions de signatures.

A dia d'avui, la major part de les targetes emeses per les entitats espanyoles tenen ja el xip i els TPV de la majoria dels comerços nacionals estan preparats per a aquesta nova forma de pagament.